

[Kristen Amby.]

Dag her i Folketinget angaaende det ærede Medlem Hr. Løjes Forespørgsel, ganske kort i Sammenhæng at give Udtryk for, hvordan jeg mener, Dødsstraffen kan forliges med Kristendommen. Jeg ønsker først at sige, at det ærede Medlem Hr. Holstein har svaret paa det Spørgsmaal paa en baade fyldestgørende og principielt meget interressant Maade. Jeg kan for saa vidt i et og alt underskrive, hvad det ærede Medlem har sagt, og det er jo i øvrigt heller ikke blevet modsagt fra Regeringsbænken. Jeg ønsker dog samtidig at sige, at det ikke er os, der har kastet dette Spørgsmaal ind i Debatten, men det er bl. a. den højtærede Justitsminister. Det var Justitsministeren, der begyndte med at sige, at det danske Folk var saa kristent, at det ikke kunde tænkes at ville tage den Stilling, som vi mener, det vil tage. Jeg kunde dertil svare: Ja, men saa lad Forslaget prøve ved en Folkeafstemning.

Foruden ud fra de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Holstein fremførte, maa Spørgsmaalet efter min Mening ses i Sammenhæng med Kristendommens Forhold til Statens Magtudøvelse overhovedet. Naturligvis er her et Problem. Jeg ønsker her at sige, at det, der kan se ud som Overbærenhed og Kærlighed og Eftergivenhed, jo i Virkeligheden meget ofte kan være det modsatte. Det ser man let, hvor det drejer sig om Børn. Det kan være meget kærligt altid at lade dem faa deres Vilje og ikke med Magt sætte sig imod deres Ønsker, men der er vel ingen Uenighed om, at hvis man gør det, kan man ødelægge Børnene og gøre dem til uduelige Mennesker, altsaa i Virkeligheden være ukærlig over for dem. Det samme gælder naturligvis Samfundet. Bl. a. kan den Politimagt, Samfundet nødvendigvis maa udøve, synes meget brutal og i Strid med baade humane og kristelige Love, men i Virkeligheden kan den være Udtryk for det stik modsatte. Man kan over for de uskyldige, over for de svage udøve en Kærlighedshandling ved at gøre noget, der tilsyneladende er brutalt og i stik Modstrid med selve Kærlighedsprincippet. Det er saaledes, Kristendommen maa placeres i Forhold til Statens Magtudøvelse overhovedet: Staten udøver sin Magt baade paa den ene og den anden Maade tilsyneladende i Modstrid med, hvad der er kærligt og kristeligt, men dybest set i Overensstemmelse dermed, fordi Staten beskytter de svage og de uskyldige mod Følgerne af Uret ved at tugte denne.

Det er vor Mening, at ogsaa ved Anven-

delse af Dødsstraffen handler Samfundet af Hensyn til de uskyldige og svage saaledes, at det vel kan se ud, som om det gør noget brutalt og noget, der er i Modstrid med det humane, men alligevel handler det i dybeste Forstand humant forsvarligt. Man maa dog ikke glemme, at de, det gaar ud over ved de grove Forbrydelser, der har været Tale om, i første Række er de svage, Børn og Kvinder, og i anden Række de fattige. Jeg maa hævde, at hvis Truselen om Dødsstraf psykologisk blot kan afholde een Forbryder fra at begaa en saadan Handling mod de uskyldige, er Dødsstraffen baade samfundsmæssigt og kristeligt forsvarlig. Det er baade en kristelig og en samfundsmæssig Betragtning, at det ene Lem maa lide, for at de mange kan reddes, og det er naturligvis ud fra denne Grundanskuelse, vi mener, at der kan være udmærket Forligelse mellem de Betragtninger, man har som Kristen, og de Betragtninger, man har som Samfundsborger.

Der kan vel senere blive Lejlighed til at diskutere det principielle Spørgsmaal, som i Virkeligheden burde diskuteres i Dag: om Sagen skal ud til Folkeafstemning eller ikke, om Demokratiet i Virkeligheden har nogen Respekt for Folkets Mening eller ikke. Det er jo ikke let at diskutere det i Forbindelse med, hvad den højtærede Justitsminister har fremført, for det er han overhovedet ikke kommet ind paa.

Jeg skal slutte med at sige, at for vor Skyld skal man ikke bede om at faa dette Forslag i Udvalg. Det har vi overhovedet ingen Interesse i, naar den højtærede Justitsminister stiller sig, som han gør. Hvis man derimod i et Udvalg vilde forhandle selve Realiteten i Forslaget, stille os i Udsigt, at vi kunde sende Spørgsmaalet om Dødsstraf ud til Vælgernes frie Afgørelse, saa kunde der være Mening i at nedsætte et Udvalg, men ellers ikke.

Bomholt: Det forekommer mig, at man ikke kan behandle Spørgsmaalet om Afholdelse af Folkeafstemning om Dødsstraffens Genindførelse uden at komme ind paa det, der er selve Kernen i Sagen: det Emne, der skal ud til Folkeafstemning. Under den Debat, der fandt Sted i Rigsdagen forleden Dag, gav jeg Udtryk for, at jeg ønskede at reservere mine Udtalelser om Dødsstraffen til Forhandlingen her. Spørgsmaalet om Dødsstraffen behandlede vi sidst meget indgaaende i Tilknytning til den borgerlige Straffelov. Der var dengang enkelte Medlemmer, der argumenterede for Bevarelsen af Dødsstraffen, og det er jo